

Sygn. akt VIII C 2255/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 1 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko D. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2255/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 13 lutego 2018 roku powód (...) spółka z o.o. w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od D. G. kwoty 384,65 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 29 sierpnia 2017 r. zawarł z (...) S.A. umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności dochodzonej pozwem, wynikającej z umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą nr (...). Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 285 zł tytułem nieuiszczonej składki i 99,65 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych do dnia poprzedzającego złożenie pozwu. Pierwotny wierzyciel udzielał ochrony ubezpieczeniowej z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych V (...) o nr rej. (...) w okresie od 10 lipca 2013 r. do 9 lipca 2014

(pozew k. 3- 4)

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi- Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 18- 19)

Na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawiał się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiała się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół do wyroku zaocznego k. 33)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. w W. udzielało ochrony ubezpieczeniowej z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego V. (...) o nr rej. (...) w okresie od 10 lipca 2013 r. do 9 lipca 2014 r. Ubezpieczającym pojazd była D. G., a termin płatności pierwszej raty w wysokości 284 zł określono na 10 lipca 2013 r., zaś drugiej w kwocie 285 zł na 10 stycznia 2014 r.

(polisa ubezpieczenia komunikacyjnego k. 15, informacja z (...) k. 14)

W dniu 29 sierpnia 2017 r. (...) S.A. w W. zawarł z (...) spółka z o.o. w W. umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanej.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 11- 12, wyciąg z załącznika k. 13)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód (...) spółka z o.o. w W. wniósł o zasądzenie od D. G. kwoty 384,65 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej przez pozwanego i (...) S.A. umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą nr (...). Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym przysługującym przeciwko konsumentowi. Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany

w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem stało się wymagalne najpóźniej w dniu 11 stycznia 2014 r., gdyż do dnia poprzedzającego ten dzień pozwana miała obowiązek zapłaty kwoty 285 zł tytułem spłaty drugiej raty składki.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał też, aby pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c.

Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie powyższego roszczenia pieniężnego w dniu 13 lutego 2018 roku, a zatem po upływie 3 letniego terminu przedawnienia roszczenia, który upływał w dniu 11 stycznia 2017 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.